

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

1 MAART 1930

No. 5

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— OPGERICHT IN 1896 —

Indien ik ook iets overvloediger zou roemen van onze macht, welke de Heere ons gegeven heeft tot stichting, en niet tot nederwerping, zoo zal ik niet beschaamd worden. Paulus: 2 Cor. 10:8.

ALS MACHT HEBBENDE. *)

Door Dr. James E. Talmage.

Wij hebben nu enkele hoofdtrekken te overwegen van diepe beteekenis in de aardsche bediening van onzen Heere Jezus Christus en meer in het bijzonder die welke betrekking hebben op Zijn onafscheidelijk aan Hem verbonden macht en gezag.

Het verslag Zijner geboorte is ons bewaard gebleven met interessante bijzonderheden. Dan lezen wij van Zijn voorstelling in den tempel toen Hij ongeveer zes weken oud was. De vlucht naar Egypte, veroorzaakt door Herodus' moordzieke nasporing naar het Kind dat geboren was „Koning der Joden”, de terugkeer uit dat land en het vestigen van het kleine gezin te Nazareth, worden heel kort geboekstaafd. Zoo werden vervuld de woorden van God, door den Profeet Hosea gegeven: „Uit Egypte heb ik Mijn Zoon geroepen” — en dat andere Schriftwoord, aangehaald maar niet te vinden als een oorspronkelijke uitspraak in den Bijbel: „Hij zal een Nazarener genoemd worden”.

Aangaande het huiselijk leven van Jozef en zijn gezin maakt de Schrift maar weinig melding. Het stilzwijgen, waarmede het jeugd-

*) Radio-toespraak, gehouden te Salt Lake City.

leven van den Heiland behandeld wordt door geïnspireerde geschiedschrijvers, is beteekenisvol; terwijl de fantastische verslagen, in latere jaren door onbevoegde lieden geschreven, vol staan van verzinsels. Dit weinigje wordt ons gezegd, en dit weinigje is werkelijk veel: „En het Kindeke wies op, en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid; en de genade Gods was over hem.” (Lukas 2 : 40.)

De volgende mededeeling, naar tijdsorde, heeft betrekking op het bezoek van Jezus met Zijn moeder en Jozef op het Paascheest te Jeruzalem, toen de Knaap 12 jaar oud was.

Eén rijke volzin.

Aangaande de gebeurtenissen van de volgende 18 jaren geven de Schriften ons slechts ééne rijke volzin: „En Jezus nam toe in wijsheid, en in grootte, en in genade bij God en de menschen.” (Lukas 2 : 52.)

Tegen het einde van dit tijdperk van 18 jaren, in het vijftiende jaar der regeering van den keizer Tibérius, werd de belangstelling van het volk van Judéa in hooge mate gaande gemaakt door het vreemde prediken van iemand, die daar tot nog toe onbekend was. Hij was van priesterlijke afkomst maar ongeschoold: en zonder machtiging van de rabijnen of vergunning van de hooge priesters kondigde hij zichzelve aan als een van God gezondene met een boodschap aan Israël. Hij verscheen niet in de synagogen of in de tempelhoven, waar schriftgeleerden en doctoren leerden, maar riep luide in de woestijn. Het volk van Jeruzalem en van de omliggende landstreken ging in groote menigte uit om hem te hooren.

Die man was Johannes, de zoon van Zacharias, weldra bekend als de Dooper. Zijn prediken was een krachtig afkeuren van zonde onder alle klassen des volks. Hij aarzelde niet rechtstreeksche beschuldigingen te maken, evenmin met luider stemme vernietigende schimptaal te gebruiken.

Maar zijn vurige welsprekendheid werd getemperd door een oproep aan het volk om zich van zonde te bekeeren en alsdan gedoopt te worden door onderdompeling in water. Hij verkondigde de komst van iemand die machtiger was dan hij, die een hooger doop toedienen zou, die van den Heiligen Geest, welke, in tegenstelling met dien in water, aangeduid werd als de doop met vuur.

En werd gedoopt.

Jezus van Nazareth kwam uit Galilea naar de Jordaan en werd gedoopt door Johannes. Zoo luidt het heilige verhaal:

„En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water, en ziet, de hemelen werden hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk eene duive, en op hem komen.

„En ziet, eene stem uit de hemelen, zeggende: Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in denwelken Ik mijn welbehagen heb!” Matth. 3 : 16-17.

Volgens de Joodsche wet en gebruik kon niemand in het openbaar optreden als leeraar voordat Hij zijn dertigste jaar bereikt had. Na zijn doop en toen Hij zoo oud was, begon Jezus den loopbaan zijner aan gebeurtenissen rijke bediening, waardoor Hij bekend is geworden, zelfs onder degenen die Zijn Godschap ontkennen, als de grootste leeraar in de geschiedenis der wereld. Zelfs van het begin van zijn openbaar optreden af werd Hij als de hoogstaande erkend. Menigten verdrongen zich om Hem, volgden Hem van plaats tot plaats, niet allen onder denzelfden indruk, maar allen gretig om meer van die woorden te hooren, die nimmer te voren door een mensch gesproken waren:

„De scharen ontzetten zich over Zijne leer; want Hij leerde hen, als macht hebbende, en niet als de schriftgeleerden!”

Matth. 7 : 28-29.

Van den beginne.

Christus' bediening kenmerkt zich door een geheel afwezigzijn van eenige aanspraak op menschelijke machtiging voor Zijn woorden of daden; de opdracht die Hij beweerde te hebben was die van den Eeuwigen Vader, die Hem gezonden had. Zijn toespraken, of ze tot de scharen gericht werden of in meer besloten kring, waren ontdaan van de vaktermen waarmede de rabbijnen en schriftgeleerden dier dagen elkander trachtten te overtreffen. Zijn gezaghebbend: „Ik zeg U” overtrof alles waarop men zich van te voren beroepen had. Door heel Zijn leven heen beweerde Hij heerschappij te hebben over stof en natuurkrachten, over menschen en demonen, over leven en dood. Van den beginne sprak en handelde Hij volgens eigen recht, als vertegenwoordigend den Vader.

Het was heel duidelijk dat Hij het volk iets betrekkelijk nieuws bracht en iets beslist vreemds. Dit was niets minder dan het vervullen der oude wet in en door hem en het daarvoor in de plaats stellen van de hoogere wet: het Evangelie der zaligheid. Niettemin maakte Hij het nadrukkelijk duidelijk, dat de wet vervangen werd en dus vervuld was, maar niet ontbonden. In de Bergrede wordt gepaste nadruk gelegd op het verschil tusschen de oude wet en het nieuwe evangelie. Onderwerp na onderwerp werd als volgt ingeleid: „Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is..... doch Ik zeg u”. Waar de wet doodslag verbood en een rechtmatige straf voorschreef, leerde Jezus dat het toegeven aan toorn, dat tot doodslag leiden kon, op zichzelf een groote zonde was. De wet verschafte straf voor de daad; het evangelie bestrafte de kwade drift bij den oorsprong.

Een nieuwe leer.

De wet verbood de verschrikkelijke zonde van overspel; Christus zeide dat de zonde begon met het begeerlijke aanzien, de zinnelijke gedachte, het onreine gemoed. „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Oog om oog, en tand om tand.” Hij haalde die woorden met treffende uitwerking aan en ging dan verder: „M a a r I k z e g U, dat gij den booze niet wederstaat” — want het is beter dat iemand de verliezende partij is in de kleine dingen dezer wereld als hij zodoende den rijkdom van het eeuwige leven verkrijgen kan.

Wederom: „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uwen naaste liefhebben en uwen vijand zult gij haten, M a a r i k z e g U: hebt uwe vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen.” Dit was nieuwe leer. Nooit te voren was het van de Israëlieten geëischt hun vijanden lief te hebben. Vriendschap voor vijanden is niet in het Mozaïsche wetboek te vinden; het volk was metterdaad de vijanden der Israëlieten gaan beschouwen als God's vijanden: en nu eischte Jezus dat aan die lieder-verdraagzaamheid, genade en zelfs liefde uitgemeten werd.

Van een hoogere orde.

Zijn grondige kennis van de oude Schriften verraste zoo priester als leek, toen zij Hem hoorden citeeren en uitleggen; en in hunne verbazing riepen zij uit: „Hoe weet deze de Schriften, daar hij ze niet geleerd heeft?” Hij antwoordde hun: „Mijner leer is de mijne niet, maar desgenen, die mij gezonden heeft. Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of ik van mijzelf spreek.” Joh. 7 : 15-17. Jezus was geen van theologische scholen gegradueerd rabbijn, geen gediplomeerd prediker, geen drager van graden, die menscheninstellingen verleenen — Zijn bekleeding was van een hoogere orde, van de hoogste orde: de opdracht en ordening onder de handen van Zijnen en onzen Eeuwigen Vader.

Daar was iets onweerstaanbaars in Zijn roep: „Komt, volgt mij na” voor de visscherslieden bij hun netten, voor den tollenaar aan het tolhuis, voor Filippus, wien Jezus vond, en die, zooals ook het geval was met de anderen, terstond zijn discipelen werden, en van wie sommigen Apostelen zouden worden, verordineerd onder 's Heeren eigen hand.

Denkt aan het voorval van de eerste tempelreiniging, en laat ons hierbij bedenken dat zulk bederf en onteeren van de heilige plaats door het handeldrijven in schapen, ossen en duiven, noodig voor het offeren, en het verplichte wisselen van gewone geldstuk-

ken voor tempelgeld, zoover gegaan was als welhaast onverdrage-
lijke heiligschennis maar gaan kon.

Zijn rechtvaardige toorn.

Ongetwijfeld had Jezus op verschillende tijden deze walgelijke ontheiliging met verontwaardiging gadeslagen; maar nu Hij het Paaschfeest bijwoonde, dat op Zijn doop volgde, drukte Hij Zijn rechtvaardige toorn in afkeurende woorden en krachtdadig optreden uit. IJverig voor de heiligheid van Zijns Vaders huis, begon Hij de plaats te reinigen. Hij ving geen argument van woorden aan, maar gebruikte oogenblikkelijk lichaamskracht, den eenigsten vorm van figuurlijke taal welke die bedorven kwanselaars het best verstaan konden. Hij maakte een zweep van touwtjes, en sloeg er mee naar links en rechts, en dreef schapen, ossen en kwanselaars naar buiten, keerde de tafels der wisselaars om en stortte hun geld uit. Met teedere gevoelens voor de gekooide duiven onthield hij zich hierbij van geweld, maar tot de eigenaars zeide Hij: „Neemt deze dingen van hier weg”; en tot al de hebzuchtige handelaars klonk zijn donderend gebod, dat hen vrees inboezemde: „Maakt niet het huis Mijns Vaders tot een huis van koophandel”.

De Joden, en daarmede bedoelen wij de priesterlijke ambtenaren en heerschers van het volk, durfden niet openlijk te protesteeren tegen deze krachtdadige en doeltreffende handeling; zij onderwierpen zich aan Zijn radikalen maatregel alsof die kwam van iemand wiens mogelijk bekleed-zijn met gezag zij wellicht alsnog zouden moeten erkennen.

Aarzelend vroegen zij hem naar Zijn gezagspapieren: „Wat teeken toont gij ons, dat gij deze dingen doet?” Zijn antwoord was een korte berisping en tevens een raadsel: „Breek dezen tempel af en in drie dagen zal ik hem weer oprichten”. De evangelist zegt uitdrukkelijk: „Hij zeide dit van den tempel zijns lichaams”, dat — zoo wist hij — gedood zou worden en ten derden dage opstaan.

Met evengroote bespraaktheid.

Het voorval van Christus' krachtdadige tempelreiniging weerspreekt de traditioneele opvatting, dat Hij zoo minzaam van gedrag was dat Hij onmanlijk scheen. Minzaam was Hij en geduldig onder lijden, genadig en lankmoedig, waar Hij met berouwvolle zondaars te doen had, maar streng en onbuigbaar bij schijnheiligheid en onmeedoogend bij zijn afkeuren van hardnekkigè kwaaddoeners. Zijn stemming paste aan bij de toestanden waarvoor Hij zich bevond: teedere woorden van aanmoediging of brandende uitlatingen van rechtmatige verontwaardiging vielen met evengroote bespraaktheid van Zijn lippen. Zijn aard was geen poëtisch begrip van

immeraanwezige engelachtige liefde, maar die van een man met emoties en aandoeningen die een noodzakelijk deel vormen van wáár man-zijn en ware manhaftigheid. Hij die dikwijls van medelijden weende, deed nu en dan de rechtvaardige toorn van een God uitkomen. Maar al Zijn aandoeningen, hoe minzaam ze ook trilden of hoe sterk ze ook bruisten, was Hij volkomen meester.

Stelt den minzamen Jezus, tot gastvrijen dienst bewogen door de behoeften van een feestelijk gezelschap te Kana, tegenover den verontwaardigden Christus die Zijn zweep gebruikt en vee en menschen voor zich uitdrijft als een onreine kudde! Waarom gingen die priesters en Levieten, die vertoornde rabbijnen en schriftgeleerden, zich niet verzetten tegen dezen zelfbewusten Galileër, die zoo onbekend was in officiële kringen, in hun oogen niets anders dan een strijdlustig burger? Waarom riep het Grootte Sanhedrin hem niet terstond ter verantwoording, of waarom werd niet de geweldige macht van de Romijnsche wet tegen Hem ingeroepen? Omdat allen wisten dat Hij sprak en handelde met gezag, waarvan zij voorgaven de bron niet te kennen, en welke zij toch vreesden als een verlammende zekerheid.

Het volksoordeel.

De genezingswonderen van onzen Heer — waardoor de blinden het gezicht verkregen, de dooven het gehoor, de lammen van hun bedden opstonden met nieuwe levenskracht, waardoor demonen uitgedreven werden uit de lichamen van stervelingen over wie zij heerschappij verkregen hadden, en Zijn machtige werken in het algemeen — verontrustten de heerschers der Joden toen zij de menschen zich van hen zagen afwenden om naar Hem te gaan die zoo doeltreffend sprak en wrocht, dat het boven allen twijfel verheven was of Hij bovenmenschenlijke macht en gezag bezat. Getuigen zijnde van triomf na triomf over de machten des kwaads, hing het gewone volk hem aan, met eerbied uitroepend: „Is deze niet de zone Davids?” Met andere woorden: kan deze iemand anders wezen dan de Messias, dien wij zoolang verwacht hebben? Het volksoordeel, zóó uitgedrukt, vertoornde de Farizeeërs, die, schijnbaar van rede beroofd in hun toorn, het onlogische en allerbespottelijkste praatje de wereld instuurden, dat Christus' ongewone macht rechtstreeks van Satan kwam. „Deze”, zoo spraken zij, „werpt de duivelen niet uit, dan door Beëlzebub, den overste der duivelen.” Jezus antwoordde met woorden van kalme rede en gezonde logika. Hij wees op de duidelijke waarheid dat een rijk dat tegen zichzelf verdeeld is, niet bestaan kan, maar voorzeker opgebrosen wordt. Als hunne veronderstelling ook maar de minste schijn van waarheid had, dan stond Satan, door middel van Jezus, tegenover Satan. En om het betoog sterker te maken door contrast,

ging Hij voort: „Maar indien ik door den Geest Gods de duivelen uitwerp, zoo is dan het koninkrijk Gods tot u gekomen”. Door òf het een òf het ander aan te nemen — en het een of het ander was toch wel waar — stonden de beschuldigende Farizeërs verslagen en veroordeeld.

Tegen het einde van de gebeurtenissenrijke drie jaren, kort nadat Hij den tempelgrond voor den tweeden maal gereinigd had, want het huis des Heeren was andermaal een „moordenaarskuil” geworden, nadat Hij Zijn Messiasschap verkondigd had en gehuldigd was met Hosanna-geroep als de voorspelde Zone Davids, werd Zijn gezag andermaal betwist. Terwijl Hij binnen den Tempelmuur zat, predikende het evangelie der zaligheid aan allen die het wilden hooren, kwamen de hoogepriesters met een aantal schriftgeleerden en ouderlingen als één lichaam naar Hem toe. Ze hadden den heelen nacht over hem gedebatteerd, en waren besloten Hem een verklaring af te vragen betreffende Zijn recht om te doen wat Hij gedaan had.

„Door wat macht doet gij deze dingen? en wie heeft u deze macht gegeven?” vroegen zij. Jezus verwaardigde zich niet een antwoord te geven waarin zij wellicht vernieuwde aanleiding hadden kunnen vinden om Hem nog meer tegen te werken, maar Hij maakte gebruik van een onder de rabbijnen gebruikelijke methode — die van het stellen eener tegenvraag: „En Jezus, antwoordende, zeide tot hen: Ik zal u ook een woord vragen, hetwelk indien gij mij zult zeggen, zoo zal ik u ook zeggen door wat macht ik deze dingen doe: de doop van Johannes, van waar was die? uit den hemel? of uit de menschen?”

Toen antwoordde Jezus.

Zij zaten in verlegenheid, want, antwoordden ze dat de doop van Johannes uit God was, dan zou Jezus hen waarschijnlijk afvragen waarom ze dan niet in den Dooper geloofd hadden en waarom zij het getuigenis van Johannes aangaande den Christus niet hadden aangenomen. Van den anderen kant, beweerden ze dat Johannes geen goddelijk gezag had om te prediken en te doopen, dan zou het volk zich tegen hen keeren, want de martelaar-dooper werd door de scharen als een profet vereerd. „Wij weten het niet”, zeiden zij. Toen antwoordde Jezus: „Zoo zeg ik u ook niet, door wat macht ik dit doe”.

Welnu, wat zegt gij, mijn vrienden, met betrekking tot het gezag waardoor Jezus van Nazareth — Jezus de Christus — leerde en wrocht? Is er meer dan één redelijk en bestaanbaar antwoord mogelijk?

Jezus was Goddelijk! Hij werd op aarde geboren met ingeschapen Godseigenschappen, eigenschappen die Hij bezeten had vóór

Zijn vleeschwording, de eigenschappen van Jehova, die de eerstgeborene is onder de geesten-kinderen van Elhohim, den Eeuwigen Vader, en de Eeniggeboren Zoon van Hem in het vleesch.

De aanvangsverzen van het Johannes-evangelie bevatten een verheven bevestiging van het vóór-sterfelijk Godschap van Jezus Christus:

„In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.

„Dit was in den beginne bij God.

„Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt, en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.” Joh. 1 : 1-3.

Een later vers zegt dat „het Woord” Christus-zelf is: „En het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond.”

Alleen door oppergezag.

De Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen aanvaardt de Bijbelsche uitspraken met betrekking tot de bron van de macht en het gezag onzes Heeren. In Schriften, oudtijds aan Mozes gegeven, en opnieuw geopenbaard in deze latere tijden door den Profeet Joseph Smith, wordt het duidelijk gemaakt waarom Christus „het Woord” genoemd wordt. Voor Mozes had de Heere God het panorama der schepping ontvouwd: „En zie, de heerlijkheid Gods was op Mozes, zoodat Mozes in de tegenwoordigheid van God stond, en met Hem sprak van aangezicht tot aangezicht. En de Heere God zeide tot Mozes: voor Mijn eigen doeleinde heb Ik deze dingen gemaakt. Hier is wijsheid, en zij verblijft in Mij.

„En door het Woord Mijner macht, welke is Mijn Eeniggeboren Zoon, welke vol van genade en waarheid is, heb ik hen geschapen.

„En ontelbare werelden heb ik geschapen; en ik schiep hen voor mijn eigen doeleinde; en door den Zoon, welke is mijn Eeniggeborene, schiep ik hen.” Mozes 1 : 31-33.

Hierin wordt de Eeniggeboren Zoon nadrukkelijk genoemd het „Woord van God's macht”. Het Wezen dat op aarde omwandelde op het hoogtepunt der tijden als Jezus van Nazareth, was het Woord van God's macht bij het scheppen en bevolken der aarde en in den aangewezen dienst van verlossing en zaligheid voor het menschdom. Zijn gezag was dat van den Eeuwigen Vader, die als volgt in het kort heeft opgesomd het Godsplan en doeleinde met betrekking tot het menschdom, alléén te verwezenlijken door dat oppergezag:

„Want ziet, dit is Mijn werk en Mijne heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.” Mozes 1 : 39.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Redactie: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: WARREN H. PERRY

HET GLORIEUZE KONINKRIJK.

Dora en Irene Barge.

Een Schouwspel.

(Geschikt voor Districts-Conferenties).

Afdeelingen.

Proloog: Het Koninkrijk voorspeld. Nebukadnézar's droom, uitgelegd door Daniel. (Daniel 2 : 26, 28, 31-36, 38-45). Ongeveer 603 v. Christus.

1e Bedrijf. Het koninkrijk ingeleid. Het getuigenis van de drie getuigen van het Boek van Mormon. Juni, 1929.

2e Bedrijf. Het Koninkrijk getoetst.

1e Tafereel. Overleeft den dood van zijn eersten leider. Het martelaarschap van Joseph Smith. Juni 1844.

2e Tafereel. Ondersteunt een ander in zijn plaats. Het opvolgen van Brigham Young. September, 1844.

3e Bedrijf. Het Koninkrijk vestigt zich.

1e Tafereel. Overwint moeite. Een kampvuur op den tocht over de prairiën. Ongeveer 1847.

2e Tafereel. Bouwt zijn Koning een Huis. Het aanbrenge van den noksteen van den Zoutmeertempel. 6 April 1892.

4e Bedrijf. Het Koninkrijk draagt vrucht.

Personen.

Proloog: Nebukadnézar, Daniël, Perzië, Griekenland, Rome, Europa.

1e Bedrijf. Mevrouw Whitmer, Vader Smith, Moeder Smith, Martin Harris, Joseph Smith, Oliver Cowdery, David Whitmer.

2e Bedrijf: 1e Tafereel. Twee mannen, Joseph Smith, Hyrum Smith, Willard Richards.

2e Bedrijf. 2e Tafereel. Vier mannen, een vrouw, een kind, Brigham Young en anderen.

3e Bedrijf. 1e Tafereel. Zuster Dawson, Broeder Jones, twee mannen, twee vrouwen.

3e Bedrijf. 2e Tafereel. Wilford Woodruff, Lorenzo Snow en anderen.

4e Bedrijf. Bisschop, Bob, een jongeman.

N. B. Alle aanwijzingen zijn opgegeven uit het oogpunt van de toeschouwers. De spelers op het tooneel moeten ze omkeeren.

Proloog.

Tafereel: Een kamer in Koning Nebukadnézar's paleis. Nebukadnézar is gezeten op een ietwat verheven troon. Links. Daniel staat, rechts naar voren. De achterzijde van het tooneel is heelemaal onbezet.

Nebukadnézar (tot Daniel): „Zijt gij machtig mij bekend te maken den droom, dien ik gezien heb, en zijne uitlegging?”

Daniel (met overwogen nadruk): „Er is een God in den hemel, die verborgenheden openbaart, die bekend maakt wat er geschieden zal in het laatste der dagen. Uw droom en de gezichten uws hoofds op uw leger zijn deze: Gij, o Koning! zaagt, en ziet, er was een groot beeld (dit beeld was treffelijk, en deszelfs glans was uitnemend) staande tegen u over; en zijn gedaante was schrikkelijk. Het hoofd van dit beeld was van goed goud; zijne borst en zijne armen van zilver; zijn buik en zijne dijnen van koper; zijne beenen van ijzer; zijn voeten eensdeels van ijzer en eensdeels van leem. Dit zaagt gij, totdat er een steen afgehouden werd zonder handen, die sloeg dat beeld aan zijne voeten van ijzer en leem, en vermaalde ze. Toen werden tezamen vermaalde het ijzer, leem, koper, zilver en goud, en zij werden gelijk kaf van de dorschvloeren des zomers, en de wind nam ze weg, en er werd geene plaats voor dezelve gevonden; maar de steen, die het beeld geslagen heeft, werd tot eenen grooten berg, alzoo dat hij de geheele aarde vervulde. Dit is de droom en dit zijne uitlegging: Gij zijt dat gouden hoofd. En na u zal een ander koninkrijk opstaan, lager dan het uwe.”

(Terwijl **Daniel** den laatsten volzin uitspreekt, loopt een **Vrouw** over het tooneel aan de achterzijde; zij stelt **Perzië** voor: ze draagt een breed lint dat van haar rechterschouder over haar borst reikt met „Perzië” in groote letters. Als ze den midden-achtergrond bereikt, houdt ze stil, wendt zich zoodat ze de aanwezigen aanziet, en vervolgt dan haar weg en gaat „af”. **Daniel** vervolgt zijn toespraak.)

Daniël: „Daarna een ander koninkrijk van koper, hetwelk heerschen zal over de geheele aarde.”

(Tijdens zijn toespraak loopt een **Vrouw**, in kleeding die Griekenland voorstelt, en met „Griekenland” op haar lint, over het tooneel, als boven).

Daniël: „En het vierde koninkrijk zal hard zijn, gelijk ijzer, aangezien het ijzer alles vermaalt en verzwakt: gelijk nu het ijzer, dat zulks alles verbreekt, alzoo zal het vermalen en verbreken.”

(Een **Man**, gekleed om Rome voor te stellen, loopt over het tooneel tijdens deze toespraak. „Rome” is op zijn lint geschreven, die op dezelfde wijze gedragen wordt. Hij verricht hetzelfde wat de anderen gedaan hebben, en gaat af terwijl Daniël aldus besluit:)

Daniël: „En dat gij gezien hebt de voeten en teenen, ten deele van pottbakkers leem, en ten deele van ijzer, dat zal een gedeeld koninkrijk zijn; doch daar zal van des ijzers vastigheid in zijn, ten welken aanzien gij gezien hebt ijzer vermengd met modderig leem. En de teenen der voeten, ten deele ijzer, en ten deele leem: dat koninkrijk zal ten deele hard zijn, en ten deele broos. En dat gij gezien hebt ijzer vermengd met modderig leem, zij zullen zich wel door menschelijk zaad vermengen, maar zij zullen de een aan den ander niet hechten, gelijk als zich ijzer met leem niet vermengt.”

(Een **Vrouw** loopt over het tooneel terwijl Daniël deze laatste zinsneden uitspreekt. Zij is gekleed in een japon van vele kleuren, die de vlaggen der tien koninkrijken voorstellen. Zij draagt „Europa” op haar lint. Zij herhaalt de bewegingen van de vorigen).

Daniël: „Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan. Daarom hebt gij gezien, dat uit den berg een steen zonder handen afgehouwen is geworden, die het ijzer, koper, leem, zilver en goud vermaalde; de groote God heeft den koning bekend gemaakt, wat hierna geschieden zal: de droom nu is gewis, en zijne uitlegging is zeker.”

(Scherm).

1e Bedrijf.

Tooneel: Dit had oorspronkelijk plaats in een slaapkamer in de woning van Peter Whitmer, te Fayette, Seneca County, New-York. Voor deze voorstelling is 't het best gedacht, dat het tooneel een gewone voorkamer voorstelle, eenvoudig maar comfortabel gemeubileerd. Tijd: tusschen drie en vier uur in den namiddag. Er zijn drie menschen op het tooneel. Moeder Smith en mevrouw Whitmer zijn aan het breien: en Vader Smith, met een zwaarlijvige Bijbel geopend op de tafel (waaromheen allen gezeten zijn) probeert te lezen. Daar is een oogenblik of twee van stilzwijgen nadat het scherm omhoog gegaan is. Zij blijven opkijken alsof ze het moeilijk vinden hun gedachten te concentreeren, aanduidend dat zij verwachten, dat er iets gebeuren zal. Eindelijk legt mevrouw Whitmer haar breiwerk neer.

Mevr. W.: „'t Gaat niet. 'k Blijf almaar denken dat ik hen hoor. Hoe lang zijn ze al weg?”

Vader S. (kijkt op zijn horloge): „Zes uur, bijna.”

(Er is een lichte pauze).

Mevr. W. (Stelt de vraag die wij voelen dat in aller gedachte is): „'k Ben benieuwd of Harris de platen z i e n zal?”

Moeder S. (Met vuur): O, dat hoop ik; ik bid het. Arme Martin; hij is een zwak mensch, dat weet ik; maar och, dat zijn we allemaal. Het is mij een wonder dat de Heere zulke zwakken uitkiest om te helpen bij het te voorschijn brengen van dit machtige werk.”

Mevr. W. (Met de vastberadenheid eener vrouw): „Joseph is niet zwak. Toen David voor het eerst van hem hoorde en bovennatuurlijke hulp ontving, zoodat hij hem bereiken kon, zei ik bij mijzelve: „Dit is geen gewoon mensch”. En toen ik Joseph naderhand zag en hij ons vertelde van de gouden platen, welke verborgen waren in den heuvel, honderden jaren lang, getuigde de Geest in mij — en ik wist dat hij 's Heeren knecht was en de gekozene om de wereld tot rechtvaardigheid te roepen in deze laatste dagen. Mevrouw Smith, u moogt trotsch wezen op uw zoon.”

Vader S. (plechtig): „Mevr. Whitmer, wij z i j n trotsch dat God onzen zoon gekozen heeft om Zijn instrument te zijn om de volheid des Evangelies tot de menschen dezer aarde te brengen. Wij zijn trotsch dat Hij aan Joseph's zorgen opgedragen heeft deze gouden platen, welke een verslag zijn van de handelingen des Heeren met de oude inwoners van dit vastland, om vertaald en den menschen ter lezing gegeven te worden. Maar, van zichzelf — wat is hij? En mensch — een jongen als ge dat wilt — zwak geschapen gelijk wij allen. In hooge zaken zooals deze, zou hij niet meer kunnen doen dan u of ik, zonder de schragende macht van den Allerhoogste.”

(Hij denkt even na, licht dan den open Bijbel van de tafel). „Dit Boek inspireerde Joseph om den Heere in gebed aan te roepen toen hij de tekst in Jakobus las:

„Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.”

„Joseph wist dat indien iemand ooit wijsheid ontbrak, hij het was; want het was een tijd van geestelijk gevraag en twijfelen. Sommigen riepen: „Ziet, hier is de Christus!” en anderen riepen, „Ziet, daar!” Joseph hongerde naar waarheid. Hij begeerde wijsheid van God, en ze w e r d hem gegeven, volgens de belofte. Ik ben trotsch op hem, want hij had het eenvoudige geloof om te doen zooals Jakobus aanduidt. Daarom weet ik dat hij geschikt is

om het eeuwige koninkrijk in te luiden. Want in alle dingen zet hij zijn persoonlijk gevoelen op zij en zoekt den wil van God”.

(Legt den Bijbel neer. Er is een pauze. Dan) :

Moeder S. (zachtkens) : „Ik hoop, dat het Martin vergund zal worden de Nephitische platen te zien.”

(**Martin Harris** komt binnensnellen in zielsverrukking. De aangezichten en de houdingen der luisteraars veranderen terwijl hij spreekt. Ze staan opgewonden op; de twee vrouwen laten haar breiwerk op de tafel vallen).

Martin : Mijn oogen hebben aanschouwd! Mijn oogen hebben aanschouwd de heerlijkheden Gods!” 1)

Moeder S. (Bijna fluisterend) : „Martin!”

Vader S. (Met gelaat naar het gehoor) : „De Heere zij geprezen!”

(**Joseph Smith** en **Oliver Cowdery** komen op. De stemming wordt nog meer gespannen; vreugde straalt van elk gelaat. Tijdens het volgende tafereel schrijdt Martin onophoudelijk heen en weer).

Joseph : (grijpt zijn moeder en vader bij de hand zoodat hij tusschen hen in staat midden op het tooneel) : „Vader, moeder, u weet niet hoe gelukkig ik ben; de Heere heeft nu toegestaan dat drie anderen de platen gezien hebben, buiten mij. Deze drie hebben een engel gezien, die tot hen getuigd heeft, en zij zullen getuigenis dienen te geven van de waarheid mijner woorden. Het Boek van Mormon heeft nu verscheidene getuigen die metterdaad de platen gezien hebben waarvan het vertaald is.”

Oliver (met emotie) : „Voor immer — tot het einde der wereld — voor alle menschen!”

Joseph (voortgaande, ernstig) : „Want nu weten zij zelf dat ik niet rondging het volk te misleiden. Ik gevoel alsof mij een groote last ontnomen ware, die bijna te groot voor mij was om te dragen, en het verheugt mijn ziel dat ik niet langer geheel alleen zal hebben te staan in de wereld.” 2)

(**David Whitmer** komt op terwijl Joseph eindigt met spreken.)

David : „Nimmermeer, Joseph! Aan ons drieën is heden tastbaar en onmiskenbaar bewijs gegeven van het glorieuze werk dat ge geroepen zijt te volbrengen. Van nu af aan kan niets ter wereld ons verlokken om er aan te twijfelen, want het is de waarheid, en wij durven het niet te loochenen. De Stemme Gods heeft het ons verklaard.”

1) *The Life of Joseph Smith the Prophet*, George Q. Cannon, p. 48.

2) *History of the Prophet Joseph* h. Lucy Smith, p. 139.

Joseph: „Mijn vrienden, ik kan het niet in woorden uitdrukken hoe verheugd ik ben dat gij zoo'n compleet en overtuigend getuigenis gekregen hebt. Nu kent ge, zooals duizenden na u zullen kennen, de waarheid van deze laterdaagsche boodschap, welke de God onzer vaders ons in handen gegeven heeft. En nu, zeg ik tot u, dit is maar een begin, het eerste van vele teekenen, die volgen zullen. Want, „Ziet, een wonderbaarlijk werk staat op het punt voort te komen onder de kinderen der menschen”¹⁾

(Scherm — heel vlug).

2e Bedrijf. 1e Tafereel.

Tooneel: Een kamer in een gewoon huis. Joseph Smith, Hyrum Smith, Willard Richards en twee andere mannen ziet men spreken als het scherm omhoog gaat. Joseph blijft in het centrum van het tooneel en spreekt steeds met kalmte. De anderen spreken opgewonden, en de twee mannen loopen voortdurend heen en weer.

Eerste Man: „Wat zullen wij zonder u doen, Joseph? Denk aan uw vrouw en kinderen, en aan het volk dat altijd naar u opgezien heeft als een vader!”

Tweede man: „De bende zal er niet mee tevreden wezen dat ze u gemist hebben. Zij zullen hun woede aan ons koelen; zij zullen Nauvoo aanvallen en ons vernietigen. O, Joseph, ge weet niet hoe de wereld ons haat!”

Joseph: „Ik weet het niet?” (hij glimlacht).

Hyrum: „Wij weten dat hij het weet” (minzaam protesteerend). „Hebben wij hem niet in teer en veeren gezien, in ketens en in ellendige kerkers? Broeder, hij heeft vaker den dood in de oogen gezien dan één onzer ooit doen zal.”

Joseph (haalt een brief uit zijn zak en overhandigt hun dien): „Leest dit. „Daar is geen genade — geen genade hier!”²⁾

(De twee mannen blikken zonder belangstelling over den brief).

Hyrum: „Zoo wis als wij in hunne handen vallen, zijn wij ten doode opgeschreven.”

Joseph: „Als we weg kunnen komen, zal de aandacht van het gepeupel van Nauvoo afgeleid worden; en als het volk kalm zijn gang wil gaan, zal niemand letsel ontvangen.”³⁾ Maar als wij teruggaan. — dat beteekent slachting.”

Tweede man: „Ah, dat is heel mooi voor u. Maar wij dan? Wij zullen hulpeloos staan tegenover hunne woede. Zij zullen zeggen:

1) Leeren Verbonden, Afd. 4:1.

2) The Life of Joseph Smith the Prophet, George Q. Cannon, p. 504.

3) Ibid, p. 504.

Kijk, hij heeft hen in den steek gelaten in het uur van gevaar! Wat zal het volk ervan denken? (jammerend) Joseph, verlaat ons niet!"

(Terwijl over de volle beteekenis van de beschuldigingen hen een licht opgaat, richt Hyrum zich in volle lengte op, alsof hem een slag getroffen had, maar Joseph toont enkel een vermoed glimlachje. Willard Richard onderbreekt zijn op en neer wandelen en balt zijn vuisten. Zijn eerlijk gelaat trilt van verontwaardiging.)

Willard: „Broederen — zal Joseph zijn leven geven?"

Hyrum (hem in de rede vallend): „Hij zal niet gaan. Het beteekent moord. Ik ken hen. Ze kennen geen genade."

Joseph (hem tot zwijgen brengend): „Als mijn leven niets waard is voor mijn vrienden, is het mij niets waard."

Zij staan op het punt te protesteeren, maar andermaal brengt hij hen tot zwijgen).

„Ik ga terug. Hyrum, het is niet noodig dat u meegaat."

Hyrum (met gesmoorde stem): „O, Joseph, waar gij ook gaat..."

Joseph (met waardigheid): „Het is genoeg."

(Hij spreekt langzaam en wij zijn ons ervan bewust dat hij op en top een profeet is).

„Ik ga gelijk een lam naar den slachter, maar ik ben zoo kalm als een zomermorgen. Ik heb een vrij geweten tegenover God en tegenover alle menschen. Indien ze mijn leven nemen, zal ik als een onschuldig man sterven, en mijn bloed zal van den grond om wraak roepen; en het zal nog van mij gezegd worden: „Hij werd in koelen bloede vermoord." 1)

(De twee mannen staan ellendiglijk hunne handen te wringen).

Eerste Man: „Zoo hebben wij 't niet bedoeld."

Willard: „Neen Judas! (keert zich naar het gehoor) Was één Golgotha niet genoeg?"

Joseph: „Weest niet verontrust, broederen. Wat kunnen ze mij meer aandoen dan ze de oude heiligen aandeden? Zij kunnen enkel het lichaam doodden. 2) Ik zie dat het noodig is om de wereld te overtuigen, dat ik mijn getuigenis met mijn bloed verzegel, zoodat niemand mij ooit van lafhartigheid zal kunnen beschuldigen."

Tweede Man (klemt zich aan hem vast): „O, neen! Ga niet terug! Vergeef ons — wij waren zelfzuchtig dat wij dat van u verlangden. Ga weg — nu, vlug. O, Joseph, ga!"

1) *The Life of Joseph Smith the Prophet*, George Q. Cannon, p. 506.

2) *The Life of Joseph Smith the Prophet*, George Q. Cannon, p. 506.

Joseph (glimlachend): „Ja, ik ga — naar Carthage.”

(Hij wendt zich alsof hij heengaat. Hyrum en Willard protesteerend, vatten hem bij zijn armen alsof ze hem beletten. Hij glimlacht naar hen, en onder den invloed van dien glimlach, volgen zij hem (gaan af).

De **Eerste Man** ziet hen gaan als aan den grond genageld. Dan, als de volle werkelijkheid van wat hij gedaan heeft, hem duidelijk wordt, snelt hij hen na met een kreet van afgrijzen, den 2den man alleen achterlatend op het tooneel.)

Tweede Man (als waanzinnig): „O Joseph — en je waart zoo goed voor me!” (Hij gaat hem snel achterna, en dan — zakt het scherm langzaam.)

(Slot volgt).

GEZONDHEIDSLESSEN VAN DE ZUSTERS- HULPVEREENIGING.

Thee en koffie — schadelijke genotmiddelen.

Thee en koffie hebben geen voedingswaarde, maar bevatten wel aan urinezuur verwante en in hun werking op het menschelijk lichaam even gevaarlijke stoffen; vooral het gebruik gedurende den maaltijd moet nadeelig geacht worden door den belemmerenden invloed, die dan op de spijsvertering wordt uitgeoefend. Daarom ontzegen men zich deze genotmiddelen. Uit melk of uit versehe vruchten bereide dranken behooren de plaats in te nemen van thee en koffie; echter moeten dranken, behalve melk, niet gelijktijdig met de maaltijden gebruikt worden.

Eieren en boonen matig te gebruiken.

Eieren en peulvruchten, d.w.z. gedroogde erwten en boonen, moeten niet overvloedig genuttigd worden, daar zij een hoog eiwitgehalte hebben (de eieren bovendien nog vet en de peulvruchten zetmeel) en alle eiwitten, vetten en zetmeelsoorten, nadat de voedende bestanddeelen door het spijsverteringsproces zijn omgezet en opgenomen, een rest achterlaten, die tot vorming van giftige zuren en schadelijke gassen aanleiding geeft, welke, indien zij zich in de weefsels ophoopen, de gezondheid en ten slotte het leven in gevaar brengen. Daarom niet meer dan één ei per dag, de bij de toebereiding der spijzen gebruikte eieren hierbij inbegrepen en kinderen nog minder. Versehe erwten en boonen hebben een laag eiwitgehalte en zijn rijk aan organisch gebonden mineralen.

Bij zwaren lichaamsarbeid gebruike men noten.

Noten vormen een uitstekend voedsel en zijn onontbeerlijk voor iemand, die zwaren lichaamsarbeid verricht, maar wegens haar

grooten rijkdom aan vet en eiwit, moeten zij slechts spaarzaam gebruikt worden en altijd te zamen met fruit of rauwe groente.

Gebak geen voedingsmiddel.

Gebak en dergelijke zoetigheden mogen geen deel van ons dagelijksch voedsel uitmaken, daar zij hoofdzakelijk uit waardelooze tarwebloem en gedenatureerde, witte suiker bestaan en dientengevolge weinig voedingswaarde hebben, doch daarentegen het organisme belasten met de bijproducten, welke ontstaan door het verteringsproces van zetmeel en suiker.

*Gebruik geen spijzen, bereid uit tarwebloem
of andere verfijnde graansoorten.*

Vermijd het geregeld gebruik van wittebrood, tarwebrood en al die granen, die een verfijningsproces ondergaan hebben. Eet volkorenbrood en gebruik ongebuild meel, want de zemelen en de buitenste laag van het graan, die bij de moderne machinale bewerking verwijderd worden, bevatten het eiwit van het koren en de organisch gebonden mineralen, welke noodig zijn voor de vorming van been, bloed en zenuwweefsel en ook de voor het leven onmisbare vitamines.

Tengevolge van een dwaze en domme vraag naar „sneeuwwitte” tarwebloem en een „gepolijste” korrel verknoeit de mensch door zijn moderne machines de op wijsheid berustende inrichting der natuur en „verfijnt” het volmaakte graan, dat in zijn natuurlijke staat al de bestanddeelen bevat, noodig voor de menschelijke voeding, tot er van de juiste samenstelling niets meer over is dan een onbruikbare zetmeelmasa. Want al heeft zetmeel verbonden met de andere bestanddeelen van het koren, een belangrijke beteekenis als grondstof voor den bouw van verschillende lichaamsweefsels en als bron van energie, het kan zonder die andere elementen niet behoorlijk verteerd en in het menschelijk lichaam opgenomen worden. Afgescheiden van de omhulsels van de graankorrel is de zetmeelkern zonder vitamines en daarom niet langer een natuurlijk product, maar veranderd tot een kunstmatige, welhaast chemische stof, die wegens haar buitengewoon moeilijke verteerbaarheid een gevaarlijke bron voor gisting en zuurvorming is. Tezamen met vleesch en witte suiker is de overmatige hoeveelheid zetmeel, die door het gebruik van tarwebloem en andere verfijnde graanproducten het dagelijksch menu der beschaafde standen vormt, de oorzaak van verstopping, velerlei klachten over de maag en alle soorten van catarrhale aandoeningen.

(Uit: „Voornaamste regels voor een natuurlijke voeding”.)

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Van Donderdag 13 tot Maandag 17 Februari 1930 werd te Amsterdam in de zaal Weteringschans 101 de Winter Conferentie van het Amsterdamsche District gehouden. Onderwerp: „Waarom het Mormonisme”. De Zendingsleider presideert in de bijeenkomsten; districts-president John Sieverts is actief voorzitter.

Aanwezig waren: Zendingspresident Frank I. Kooyman, Zuster Elisabeth J. Kooyman, Ouderling Reed W. Farnsworth, Secretaris der Zending, Ouderling Warren H. Perry, Assistent-Redacteur van De Ster, en de volgende reizende zendelingen: Ouderlingen Ralph M. Davey, Overziener en Bert H. Opheikens, Secretaris van het O. O. V. en Zondagsschoolwerk, en President John Sieverts (aftredend) en President Henry Hart (aanvaagend), en ouderlingen Symen Stam, Fred M. Weenig, Warde M. Cameron, Cloyd Galbraith, Don M. Wakefield, Thomas F. Coppin, Warren D. Richardson, Herman Bell, Archie L. Richardson en Blaine L. Baxter van het Amsterdamsche District; President P. B. J. Leeuwenburg, Ouderlingen Gerrit J. van Alfen, en Harvey L. Deem van het Groninger District; President Adron V. King en Ouderlingen Ersel H. Beus, Sylvester M. Dalebout, Leo A. Teerlink, Alton R. Pugh, Claude W. Draayer, Edward H. Boyer, John Westra en Clair P. Fowler van het Utrechtsche District; President Don H. van Dam en Ouderlingen Gerrit A. Jongejan, Lynn R. Murdock, Nanno Venema, Marvin Ricks, Kenneth S. Hancock, William J. Koldewijn, Lynn R. Webb, Herman de Mik, Wilmer W. Tanner, Cornelius J. Dee, Hoyt W. Brewster, Earl F. Shipley, Kenneth Allen en June Wayment van het Rotterdamsche District en de volgende bezoekers: Ouderlingen Edward J. Smith en Byron W. Daynes, beiden uit het Duitsch-Zwitsersche Zendingsveld, pas ontslagen.

Donderdagavond. Een programma van de Amsterdamsche O. O. V.

Vrijdagavond. Een programma van de Amsterdamsche Zondagschool.

Zaterdagmorgen van 10-12 uur en Zaterdagavond van 7-9 uur Zendelingenbijeenkomst. Zaterdagmiddag 5 uur doopvergadering.

Zondagmorgen: Openingswoord, Ouderling Sieverts. Toespraken van Ouderling Jongejan, Perry, Leeuwenburg, Smith (Duitsch), Daynes (Duitsch), King en Shipley.

Zondagmiddag: Nadat het Avondmaal bediend was, sprak President Kooyman daar enkele woorden over. De Autoriteiten der Kerk en der Zending werden voorgesteld, waarna 5-minuutstoespraakjes werden afgeleverd door de volgende Ouderlingen:

Opheikens, Stam, De Mik, Farnsworth, Archie Richardson, Ricks, Cameron, Deem, Westra en Dee.

Zondagavond: Toespraken van Ouderlingen Van Dam, Kolde-wijn, Davey, Boyer, Broeder J. van der Wal (afscheidsgroet vóór zijn vertrek naar Amerika), Ouderling Draayer en President Kooyman. Dankzegging door Zuster Kooyman.

Maandagavond: Een gezellig avondje aangeboden door de M-Mannen en Bijenkorfmeisjes.

Liederen van het Amsterdamsche Zangkoor en solo-nummers luisterden de bijeenkomsten op. Er heerschte een uitstekende geest.

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

4 Maart. Onderwerp: Dorsten naar God.

Psalm 42 : 2 en 3. „Gelijk het hijgende hert verlangt naar de waterstroomen, zoo roept mijn ziel tot U, o God. Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God!”

„Niets bevredigt den mensch op aarde. Zelfs als al onze wenschen verhoord zijn, reikhalzen we nog steeds naar het land over den horizon: we streven naar iets beters, naar iets ontastbaars en onbereikbaar, dat al onze denkbeelden van schoonheid, goedheid, heiligheid, macht, liefde vertegenwoordigt... wij dorsten... onze smarten, ervaringen, teleurstellingen, onze liefde en onze victories doen ons dorsten, dorsten naar wat niet van de aarde aardsch is, naar het onsterfelijk licht, naar de oneindige liefde... onze zielen dorsten naar den levenden God!”

Chas. Boissevain, Zonnige Uren.

„Vraag en gij zult ontvangen, zoek en gij zult vinden, klop en u zal worden opengedaan”.

Hoe krijgt men de geestelijke zielsbegeerte, de brandende dorst naar God? Door lijdzaam af te wachten of de begenadiging komt? Volstrekt niet! Door te streven, te zoeken, te willen, te lijden en te hopen. Door op te offeren, door goed te doen aan anderen wordt men geestelijk sterk.

11 Maart: Onderwerp: Karakter is de hoogste adel.

„Karakter moet alles tot steun dienen: de preek, het gedicht, de schilderij, het tooneelspel. Zonder karakter is geen van allen iets waard!”

J. G. Holland.

De ééne zonde van een Achan bedierf het karakter van een heel leger, en God onttrok er Zich aan. Leest het 7de hoofdstuk van Jozua. „Ik, de Heere, kan niet met de geringste mate van toestemming op zonden neerzien” (Leer en Verb. 1:31). Niemand kan twee heeren dienen — niemand, tenzij met verkrachting van het beste wat in hem is: zijn karakter.

18 Maart. Onderwerp: Dwaazen en zonde.

„Elke dwaas zal de schuld verbloemen” (Spreuken 14 : 9). De zonde wordt heden ten dage in een valsch daglicht gesteld. Allerlei anecdotes bewijzen dat ze veel te licht geteld wordt. Ze wordt vermomd met gelach. Zonde en gelach passen niet bij elkaar. Bij zonde passen tranen. Wie de zonde flink onder de oogen ziet, zal niet geneigd zijn ze te verbloemen of er om te lachen. „De bezoldiging der zonde is de dood” (Romeinen 6 : 23). Vroeg of laat, onverschillig hoe mooi het thans ook moge schijnen, loopt het zondepad uit op het graf.

25 Maart. Open.

ZENDINGSNIEUWS.

Overleden.

DE VRIES. — Te Dordrecht is den 5den Februari, 1930, op den jeugdigen leeftijd van bijna zeventien jaren, overleden Anke de Vries Jr., zoon van Anke de Vries en Neeltje de Vries, geboren de Vries. De overledene was geboren te Rotterdam, 19 April 1913, werd den 16den December 1927 gedoopt door Ouderling Edward H. Anderson en denzelfden dag bevestigd door Ouderling Ray J. Hutchinson.

Ontslagen.

Ouderling John Sieverts is eervol ontslagen van zijne werkzaamheden in deze Zending en den 18den Februari huistoe gegaan. Den laatsten tijd was Broeder Sieverts president van het Amsterdamsche District.

Ook Ouderling Ralph M. Davey en Ouderling Claude W. Draayer hebben een eervol ontslag ontvangen. Ouderling Davey was Overziener van het Onderlinge Ontwikkelings Vereenigings- en Zondagsschoolwerk, dat onder zijne bekwame leiding zoo'n breede vlucht heeft genomen. Ouderling Draayer was den laatsten tijd werkzaam te Apeldoorn.

Verplaatst.

Ouderling Lynn R. Webb is verplaatst van Leiden naar Apeldoorn; ouderling Warde M. Cameron van Amsterdam naar Arnhem; ouderling P. B. J. Leeuwenburg (president van het Groninger District) van Groningen naar het Utrechtsche District; ouderling John Westra van Arnhem naar het Zendingskantoor.

Benoemd.

Ouderling Harvey L. Deem is benoemd tot president van het Groninger District; ouderling Henry Hart tot president van het Amsterdamsche District.

Aangekomen.

Den 17den Februari arriveerden uit Amerika de volgende zendelingen voor onze Zending: Andrew P. Roghaar uit Ogden, Utah; Wilson Poulter, eveneens uit Ogden, Utah; Morris Cundick uit West Jordan, Utah, en Hubert Christensen uit Clinton, Utah. Ouderling Roghaar is te Rotterdam, Ouderling Poulter te Leiden, Ouderling Cundick te Groningen en Ouderling Christensen te Amsterdam geplaatst.
